

אמר רבן גמליאל: (4) רואה אני את דברי אדמון:

דברי אדמון נראים לי יותר, ולכן אני סבור שהלכה כמותו.

גמרא:

שנינו במשנה שיש הבדל בין נכסים מרובים למועטים.

ודנה הגמרא: **וכמה מרובים**, איזה כמות של נכסים צריך כדי להחשיבם למרובים?

אמר רב יהודה אמר רב: כדי שיוזנו מהן מהנכסים, אלו הבנים, ואלו הבנות שנים עשר חדש. (5)

שאינ מספיק בנכסים עבור (2) מזונות לבנים ולבנות –

הבנות יזונו, (3) הן מקבלות את הנכסים בשביל מזונותיהן, והנכסים יהיו כעת בחזקתן. ותקנו זאת חכמים, כדי שהבנים לא יוכלו להפקיע מהם את הנכסים.

והבנים ישאלו על הפתחים. מאחר שהפקיעו מהם את הנכסים והעבירו אותם לחזקת הבנות.

אדמון אומר: וכי בשביל שאני זכר הפסדתי?!

דהיינו, אדמון חולק על רבנן, וסובר שהיות ולזכר יש עדיפות על הבת, שהרי מן התורה הוא היורש את נכסי האב, ולא הבת, הרי לא מסתבר להעדיף את הבנות על הבנים.

הבנות מקבלות גם צרכי נשואין.

4. תוס' מדייק מזה שרבן גמליאל אומר "רואה אני את דברי אדמון" שהלכה כאדמון. אבל ר"ח פוסק כרבנן, כיון שמכל הסוגיא שדנים בבה נכסים מועטים משמע כרבנן. כי לפי אדמון, אין כלל תקנת "נכסים מועטים".

ובשעורי ר' שמואל מחדש, שאף לאדמון יש תקנה של נכסים מועטים, ורק נחלקו בגדר התקנה. שלרבנן, רק הבנות נזונות ולא הבנים. ואילו אדמון סובר שלא תקנו לבנות במקום שהזכר מפסיד. ולכן, אף בנכסין מועטים, שניהם נזונים בשוה. והתקנה היתה שאין לבנים זכות להוציא את הנכסים כרצונם כמו בנכסים מרובים.

5. צריך להבין, מדוע אם יש מזונות ל"ב חודש זה נחשב למרובים? והרי מגיע להן מזונות עד שיבגרו. ותיירץ הגר"ש רוזובסקי, כיון שתקנה זו

2. בריטב"א מבואר, שהנכסים בחזקת הבנות כדי שהבנים לא יוציאום. אך הרמב"ן כתב שמעמידין את הנכסים ביד ב"ד או ביד אפוטרופוס שבי"ד ממנים, והם מוציאים להם דמי מזונות.

3. ברשב"ם מבואר, שבצרכי הבנות לוקחים בחשבון את המזונות ואת פרנסת הנשואין. אך התוס' חולקים, היות שבלשון המשנה משמע שהנדון הוא רק על המזונות, דהיינו אכילה ושתיה, ולא צרכים אחרים.

והרש"ש מוסיף, שהתוס' חולקים רק על פרנסת נשואין, אבל המלבושים נכנסים בחשבון, אע"פ שבלשון מזונות בדרך כלל הכוונה היא רק לאכילה ושתיה.

וכן כתב הנמו"י. והרשב"א מוסיף, שאף הרשב"ם מודה לתוס' שפרנסת נשואין לא נחשבת כהוצאה לעשות את הנכסים למועטים, וכל דבריו הם רק בנכסים מרובים, ששם אכן